

1

KIM

(kaster et blikk på scenen)

Her ser du et ordentlig teater! Teppe, og bare en tom scene. Ingen dekorasjoner. Scenebildet åpner seg mot innsjøen og horisonten. Teppet går opp presis halv ni, når månen viser seg!

~~SØREN~~

~~Superknall!~~

KIM

Men hvis Nina kommer for sent, er hele effekten borte. Hun skulle vært her nå. Faren og stemoren hennes passer på hvert skritt hun tar, det er like vanskelig for henne å stikke hjemmefra som å rømme fra et fengsel.

~~(ordner klærne til brøren)~~

Sånn som du ser ut på håret - og det skjegget! Du må klippe deg...

SØREN

(grer skjegget)

Mitt livs tragedie... jeg har alltid sett ut som en gammel fyllick eller noe sånt. Jeg har aldri gjort lykke hos damene.

(setter seg)

Hvorfor er Søs i så dårlig humør?

KIM

Hvorfor? Hun kjeder seg. Og hun er sjalu. Hun er imot meg, og forestillingen, og stykket mitt, fordi denne forfatteren hennes kan bli begeistret for Nina. Hun kjenner ikke stykket mitt, men hun hater det allerede!

SØREN

(ler)

Nei, det er noe du innbiller deg!

KIM

Det irriterer henne at det er Nina som skal gjøre suksess på denne scenen, og ikke henne selv. Søs er en psykologisk gåte. Talentfull og intelligent, det er det ingen tvil om,- hun kan gråte over et dikt, ramser opp hele "Terje Vigen" utenat, hun pleier syke som en engel... Men prøv å si et pent ord om en annen skuespiller i hennes nærhet - herregud! Hun tåler ikke at andre får ros! Det er bare henne man skal skrive om og snakke om og beundre for hennes vidunderlige Hedda Gabler, eller hva det nå enn er! Her på bondelandet mangler hun dette rusmidlet, så begynner hun å kjede seg, og så blir hun ondskapsfull. Hun betrakter oss alle som fiender, det er vår skyld... Dessuten er hun overtroisk, blir redd når hun ser tre lys og får panikk av tallet tretten. Hun er gjerrig. Kontoen hennes renner over av penger, det vet jeg! Helt sikkert! Men be henne om å få låne en liten slant, så begynner hun å gråte.

SØREN

Du innbiller deg at Søs ikke liker stykket ditt, derfor er du så nervøs, og alt det der. Ta det med ro, hun forguder deg.

KIM

(river kronbladene av en blomst)

Elsker - elsker ikke, elsker - elsker ikke, elsker - elsker ikke...

(ler)

Se, Søs elsker meg ikke! Selvfølgelig gjør hun ikke det! Hun vil leve livet, ha elskere, gå med gjennomslitne kjoler, men

jeg er attpåklatten, og hver time på dagen minner jeg henne om at hun ikke er ung lenger, og at det var min feil at moren våres døde... og pappa som...

(tar fingrene til tinningen og skyter)

Når jeg ikke er til stede, er hun pur ung,- når jeg er til stede, er hun eldgammel, og minner henne om all elendigheten jeg ga dere da jeg ble født! Derfor hater hun meg. Dessuten vet hun at jeg ikke tror på teatret. Hun elsker teatret. Hun tror at hun tjener menneskeheten og den hellige kunst, men etter min mening er teatret i dag ikke annet enn rutine og fordommer. Hva får vi se når teppet går opp? Et rom med liksom-vegger og kunstig belysning. Her møter vi de store talentene, den hellige kunstens yppersteprester, som skal vise oss hvordan folk spiser, drikker og elsker, hvordan de går og hvordan de kler seg. Og av banale fraser og bilder forsøker de å gi oss en moral,- en liten og enkel moral som passer til hjemmebruk! Når jeg for tusende gang ser noe sånt, det er alltid det samme, om og om igjen, da ler jeg av alle krefter, da flykter jeg i... i fortvilelse!

SØREN

Men teater er nødvendig!

KIM

Det er nye former som er nødvendig! Vi må skape et nytt teater, og kan vi ikke det, så er det bedre å klare seg uten teater.

(utålmodig)

Jeg er glad i Søs, oppriktig glad i henne. Jeg har alltid sett på henne som min egen mor... at hun liksom fylte den tomme plassen... Men hun røyker og drikker, lever i et "åpent" forhold med denne forfatteren, navnet hennes dukker stadig opp i

mediene, jeg er så lei av det! Enkelte ganger er det vel bare alminnelig egoisme som plager meg. Jeg synes synd på meg selv fordi Søs er en berømt skuespiller, jeg tror jeg hadde vært lykkeligere hvis hun hadde vært en helt alminnelig kvinne. Når hun har huset fullt av kjendiser, kunstnere og forfattere, og jeg sitter der som et null blant dem, da blir jeg akseptert bare fordi jeg er søsteren hennes! Kan du tenke deg noe verre? Noe så idiotisk og meningsløst? - Hvem er jeg? Hva er jeg for noe? Etter tre år på universitetet måtte jeg slutte, på grunn av "spesielle omstendigheter" som man sier, evner er det smått med, penger har jeg aldri hatt... Pappa var jo også en kjent skuespiller. Når alle disse kunstnerne og forfatterne sitter hjemme hos oss og aller nådigst viser meg litt oppmerksomhet, har jeg følelsen av at de ser på meg som et null. Jeg kan lese tankene deres, og jeg føler meg ydmyket...